

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ.

—ο—

A.

Ἀβουλία πατρὸς ἀγαθοῦ.

Καθ' ὥραν τινά ἐσπέραν τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, ὁ Διονύσιος Γερβίνος, ἔλαβε τὸ τέκνον του τὸν μικρὸν Μαυρίκιον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ χωρίου, ἐπὶ τινος λόφου, ὅθεν παρουσιαζέτο θέα ἐκτεταμένη. Φαίνονται ἐκεῖθεν αἱ ὑψηλότεραι τῶν Ἀλπεων κορυφαί, ὅταν ὁ ἥλιος δῇ ἐπὶ γαληνιάου οὐρανοῦ· ὁ πατὴρ εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν ἀφ' οὗ ἐφθασαν εἰς τὸ μᾶλλον ἀποπτον μέρος.

— Βλέπεις ἐκεῖ πέραν τὴν ῥοδόχρουν ἐκείνην ἄκρην, ἥ τις λάμπει ὡς φλόξ; Κύτταξε μεταξὺ τῶν κλάδων τῆς κερίας, δι' ὧν φαίνεται τὸ ἀντικείμενον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὸ βλέπεις.

— Τὸ βλέπω, ἀναφωνεῖ τὸ τέκνον μετὰ γαρῤ. Αἱ, λοιπόν; αὐτὸ εἶναι τὸ λευκὸν ὄρος Mont - Blanc τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τοῦ κόσμου;

— Ὅχι, τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, ἀλλὰ τῆς Εὐρώπης, καθὼς λέγουσι. Καὶ εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, εἶναι ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιόμετρα· καὶ σὺ γνωρίζεις τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστάσεως. Ἀπὸ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τὸ βέλος τοῦ κοδωνοστασίου μας φαίνεται ὡς ἄκωκὴ βελόνη· εἰς ἀσπὴρ δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἐν σημείον ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τούτοις εἶναι πολὺ τῆς γῆς μεγαλήτερος.

— Ἐκατὸν πεντήκοντα χιλιόμετρα! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος καὶ ἐγὼ ἐνόμίζα ὅτι δὲν ἦσαν περισσότερα τῶν τριῶν ἀπὸ ἐδῶ ἕως εἰς τὴν ὥρειαν ἐξοχὴν εἰς τὴν εἰργασθῆς ἔξ ἑβδομάδας τὸ θέρος τοῦτο!

— Καὶ λοιπόν, τέκνον μου, πρέπει νὰ λάβωμεν θάρρος. Θέλω υπάγει εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου εὐρίσκεται τὸ ὄρος αὐτὸ, θέλομεν πολὺ ἀπομακρυνθῆ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ διὰ πολὺν χρόνον. Ἐχω ἐργασίαν κατεπίγουσαν, ἣ ὁποία θὰ μοῦ φέρῃ καλὸν κέρδος. Τοῦτο θέλει πολὺ μὲ παρηγορήσει διὰ τὸν χωρισμόν μου ἀπὸ τὸν μικρὸν Μαυρίκιον. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὰ μαθήματα, καὶ νὰ κατασταθῇ μίαν ἡμέραν ἐμπειρότερός μου.

Ὁ Γερβίνος δὲν εἶχε τελειώσει, ὅτε τοῦ παιδὸς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων. Διότι δὲν εἶχε πλέον οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφὰς, οὔτε ἀδελφούς. Ἐκτὸς τοῦ πατρὸς του, δὲν τῷ ἔμεινεν ἄλλος συγγενής, εἰμὴ μία ἀγαθὴ ἐξαδέλφη, κατοικοῦσα εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον. Ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ἐπανάλαβε τὸν λόγον μετὰ σιγμιαίαν σιωπῇ.

— Ἡ ἐξαδέλφη μας θὰ εἰ πάρῃ εἰς τὸν οἶκόν της· ἐσυμφωνήσαμεν. Θὰ εἰ περιποιηθῇ ὅσον τὸ δυνατόν.

Ὁ Γερβίνος προσέθηκεν εἰς τὴν νέαν ταύτην κοινοποίησιν συμβουλὰς, τὰς ὁποίας ὁ Μαυρίκιος ἤκουεν ἐν σιωπῇ, ἐγείρων τὴν κεφαλὴν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν

καὶ θεωρῶν τὸν πατέρα του μὲ ὕψος εὐπειθὲς καὶ καρτερικόν.

— Ὅταν μεγαλώσῃς, Μαυρίκιε, δὲν θέλομεν χωριθῇ πλέον. Ἐλπίζω πολὺ νὰ ἐργασθῶ μίαν ἡμέραν ὑπὸ τῆς διαίτας σου, ὅταν γίνῃς καλὸς ἀρχιτέκτων. Θάρρει! ὁ διδάσκαλός σου μοὶ εἶπεν ὅτι προσδεύεις εἰς τὴν ἔργογραφίαν. Θέλω νὰ γίνῃς ἐντελής κατὰ τὴν ἀγωγὴν σου· διὰ τοῦτο, ὅπου εὐρίσκω νὰ μεταχειρίζωμαι καλλίτερον τὸν καιρὸν μου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ θλιβερός Μαυρίκιος, μοὶ φαίνεται ὅτι, μακρὰν σου, δὲν θὰ δυνηθῶ πλέον νὰ κάμω τι καλόν.

Οὕτως ὁμιλοῦντες ἐπανῆλθαν εἰς τὸ οἶκον. Μία πτωχὴ γαιτόνισσα ὑπηρετεῖ τὸν Γερβίνον, χωρὶς νὰ κατοικῇ εἰς τὸν οἶκόν του· ἤραστο τὸ πρῶν καὶ ἐπέστριψε τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὴν ἐργασίαν της. Εὐρὸν δὲ, φθίσαντες, τὸ γεῦμα εἰσιμον, καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν μικρὰν τραπέζαν των, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ὁ Μαυρίκιος μόλις ἤδυνηθῇ νὰ βάλῃ εἰς τὸ στόμα του ὀλίγον φαγί, τὸ λοιπὸν ἔδωκεν εἰς τὸν σκῆλόν του.

— Κοῦλένε Δράκο! τῷ εἶπε, δὲν ἤξ ὕρεις ὅτι μὰς ἀφίρουν, καὶ διὰ πολὺν καιρὸν.

— Ὅα τὸν φροντίζεις Μαυρίκιε, κατ' εὐτυχίαν καὶ ἡ ἐξαδέλφη μας τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης, ἡ τροφὴ δὲν θέλει τοῦ λείψει.

— Ὅα φροντίζω περὶ τούτου, εἶπε τὸ παιδίον. Ὅα ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ὅτι μὲ ὑπερασπίσθη κατὰ τοῦ δεινοῦ ἐκείνου πανούργου, ὅστις ἤθελε νὰ μὲ φονεύσῃ, ἐπεὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν οἶκόν μας...

Ὁ πατὴρ ἐβρίγχετο κατ' ἐκείνους ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης, καὶ εἶπε, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ταραχὴν του.

— Οὐδὲν παρόμοιον θέλει σοῦ συμβῇ, φίλε μου, καὶ ὁ Δράκος δὲν θὰ ἔχει πλέον ἀνάγκην νὰ δείξῃ τὴν ἀνδρείαν του.

Ὁ Διονύσιος Γερβίνος, ὅταν ἐτακτοποιήσῃ τὰς ὀλίγας ὑποθέσεις του, καὶ εὐστῆσῃ μετὰ τρυφερότητος τὸν Μαυρίκιόν του εἰς τὴν καλὴν ἐξαδέλφην του, ἀνεχώρησε τῇ ἐπαύριον, πρὶν ἐξημερώσῃ, χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ τέκνον του, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς σκηνὰς τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ὁ ἀγρυπνὸς Δράκων τὸν ἠκολούθησε μόνος σιγμὰς τινας, καὶ ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον οἶκαδε μετὰ εὐπειθείας ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἤθελε νὰ υπάγῃ μετ' αὐτοῦ. Ὁ Γερβίνος, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι τὰ πάντα διευθετήσῃ καὶ εὐκόλυνεν, ἀπεμακρύνθη μετὰ θλίψεως, ἀλλ' ἄνευ ἀνυσυχίας.

B.

Ἀπρόοπτοι ἐναγιστῆτες.

Αἱ ἔξ πρῶται ἡμέραι παρήλθον κάλλιστα· ἡ ἐξαδέλφη ἦτον εὐχάριστη μὲν ἀπὸ τὸν μικρὸν οἰκότροφόν της, καὶ ἡθάνετο τὴν ἡδίστην ἐκείνην εὐχάριστον, τὴν προσφιλὴ εἰς τοὺς ἀγαθὴν ἔχοντάς τὴν καρδίαν, καὶ ἥ τις πηγάζει ἀπὸ τὴν συνείδησιν τοῦ ὅτι ἡμεθα ἀναγκαῖαι πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ἄλλου· ἡ εὐχάριστος δὲ αὕτη ἦτον ἐντελής ἤδη, διότι, οὗτος ἔτυχεν νὰ ᾔναι

παῖ, ἀξίερατος καὶ εὐγνωμονῶν. Δυστυχῶς, συμβῆν ἀπροσδόκητον, ἃν καὶ συνηθέστατα συμβαῖνον, ἐπάρξατο τὴν γαλήνην τῆς οἰκίας ταύτης. Τὴν ἐβδόμην ἡμέραν, ἡ ἀγαθὴ συγγενὴς, χάριστα μέχρι τοῦδε ἐντελὴ ὑγίαν, ἀπέθανε ν' αἰφνιδίως, πεσοῦσα ἀπὸ καρδιακοῦ τινός ἐν τῷ μαγεύειν, ἐνῷ ἡτοίμαζε τὸ πρόγευμα· καὶ χωρὶς οὐδὲ κραυγὴν ν' ἀφήσῃ, χωρὶς νὰ συναισθανθῇ τὸν θάνατόν της, ἐξιψόχρησε. Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔζητο πλεῖστον της, ἰδὼν αὐτὴν, ὠχρίασε καὶ ἐταράχθη· ἐπίστευσε δὲ ὅτι εὗρισκετο κακῶς. Ἐφώναζεν, ἐτρεῖζε καλῶς τοὺς γείτονας, οἵτινες ὑπέθεσαν καὶ ἄρχας τὸ αὐτὸ τοῦ Μαυρίκιου· ἀλλ' ἡ μαῖα ἐπελθοῦσα καὶ ψάξασα τὸν σφιγμὸν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἐπεδέχτο θεραπείαν, ὅτι ἡ γειτόνισσα ἀπέθανεν.

Ὁ Μαυρίκιος τὴν ἐκλαυεν ἀπὸ καρδίας, καὶ μετ' ὀλίγον ἡσθάνθη τὸ μέγεθος τῆς στερήσεώς του. Εἰς γείτων τὸν ἔλαβε καὶ τὸν ἐπεριποιήθη. Ὁ ἄνθρωπος αὗτος εἶχε περιουσίαν πινά, πολλὴν φλουρίαν, καὶ χαρακτηρὰ πείσμονος εἰς ἄκρον. Τὸν ὀνόμαζον δὲ κύριον Χριστῖνον.

Γ'.

Ὁ τύραννος τοῦ χωρίου.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὁ Χριστῖνος εὐαρεστήθη θέσας ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του τὸν μικρὸν Μαυρίκιον. Ἄλλως τε, δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἀνελάμβανε μέγα ἄχος, ὑποθέτων ὅτι, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του ὁ Γερβῖος ἤθελεν ἐπανέλθει μετ' αὐτοῦ. Ὅταν ἔμαθεν ὑπὸ τοῦ παιδίου ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ πατρὸς του ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ἕξ μῆνας, ἐλυπήθη διὰ τὴν πρᾶξίν του.

— Ποῦ λοιπὸν εἶναι ὁ πατήρ σου εἶπεν.

Ὁ Μαυρίκιος εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην εὗριθι εἰς ἀμηχανίαν. Κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ Γερβῖος εἰς μόνον τὴν ἀγαθὴν ἐξαδέλφην του εἶχεν εἰπεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐπήγαγε· δὲν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ δύνατο ν' ἀποθάνῃ, καὶ τὸ μυστικόν του νὰ ταφῇ μετ' αὐτῆς. Νέας ἐρωτήσεως ἔκαμον εἰς τὸν Μαυρίκιον, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἡδύνατο νὰ εἰπῇ τοῦ Μοντεβλάγκου.

— Τὸ ἐπροκόψαμεν! ἐφώναζεν ὁ γείτων, καὶ ἤρχισεν τὰς μεμφιμοιρίας καὶ ἀπειλάς του.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Μαυρίκιος ὥρειλε νὰ δοκιμάσῃ νέας ἐπιπλήξεις, αἰτία τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ Δράκων.

— Ὁ σκύλος σου τρώγει ἄν λύκος, ἔλεγεν ὁ φιλάργυρος καὶ χοιροειδὴς οὗτος ἄνθρωπος, μᾶς ἀφανίζει περισσότερον παρ' ὅτι φυλάττει. Ἀκουε, Μαυρίκιε, τὸ ζῶον τοῦτο δὲν μᾶς ὠφελεῖ εἰς τίποτε ἰδῶ. Εὐχαρίστως ἐσὲ σὲ τρέφω ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐλευθρωθῇς ἀπ' αὐτόν, ἡ καλλίτερα, ἄρῃσέ με νὰ πρίξω ἐγὼ, δὲν θέλω νὰ λαβῇς σὺ τὸν κόπον· Περὶνε, τὸ τσούρεκι μου!

— Ὅχι, ὄχι, κύριε Χριστῖνε, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος περιδαικρὺς. Ἀρῃσέ με νὰ μοιράζω με αὐτόν, ὅτι θελήσητε νὰ μοῦ δίδετε. Σὲ βεβαίω ὁ πατήρ μου θὰ

σὲ χρεώσται μεγάλην εὐγνωμοσύνην, καὶ θὰ πληρῶσῃ τὰ ἐξοδά σου διὰ τὸν Δράκον, καθὼς καὶ δι' ἐμέ.

— Καθὼς καὶ δι' αὐτόν, εἶπεν ὁ γείτων, ὅστις ἐθεώρησε τὴν γυναῖκά του ὑψὼν τοὺς ὤμους· τὸ παιδίον τότε ἠγόησεν ὅτι τὸν ἐνόμιζον τρεφόμενον χάριν φιλελευμοσύνης, τὸ ὁποῖον τὸν ἐθανάτωσεν.

Ἐξῆλθε τῆς τραπέζης ἀποτόμως. Ὁ Δράκων τὸν ἡκολούθησε τάχιστα, ὥς νὰ ἐμάντευσε τὴν βέβανον τοῦ κυρίου του. Οἱ δύο φίλοι δευθύνθησαν πρὸς τὸν λόφον, ἐνθα ὁ πατήρ εἶχεν ἀναγκάσει εἰς τὸ τέκνον του τὸν δυστυχῆ σκοπὸν του. Ἡ ἐσπέρα ἦτο μεγαλοπρεπής. Ὁ Μαυρίκιος, ἀφοῦ ἐστάθη εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶχε σταθῇ τὴν πρώτην φοράν, εἶδε καθαρῶς τὸ ὠροῖον ὅρος μεταξὺ τῶν βραχιόνων τῆς κερασσίας. Δὲν ἔπαυσε νὰ τὸ παρατηρῇ μέχρις οὔ ὡχρίασε καὶ ἐξηλήρηθη ἐν τῇ γενικῇ σκῇ.

— Εἶναι ἐκεῖ πέραν, ἔλεγεν ὁ Μαυρίκιος, ἡ θὰ εἶναι μετ' ὀλίγον· καὶ δὲν ἤξεύρει πῶς ἔμεινα ἐγκαταλελειμένος.

Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην τὸ παιδίον ἡσθάνθη τὸ θαρρὺς τοῦ ἐκλείψαν, καὶ ἐπῆσαν ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἰδαφους. Ὁ Κύων ἐκάθησε πλησίον του, θέσας τὴν χονδρὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ νέου κυρίου του, καὶ προσηλώσας ἐπὶ αὐτοῦ τὸ ἐκφραστικόν ἐκείνο βλέμμα, δι' οὗ ὁ καλὸς κύων ἤξεύρει νὰ λέγῃ τόσα πράγματα. — Τί ἔχεις λοιπὸν; ποῦ εἶναι; θὰ ἔλθῃ ὀγγίγωρα; πλητίζομαι, ποῦ δὲν τὸν βλέπω. Οὕτως ὠμίλει ὁ Δράκων· ὁ Μαυρίκιος ἐνόησε τὰ πάντα καὶ ἀπεκρίνετο διὰ θωπεϊῶν.

Αἶφνης ἀνέκραξεν.

— Ἦθελον νὰ φονεύσωσι τὸν σκύλόν μου! Καὶ ἠγέρθη, ὠρυόμενος ὑπὸ θυμοῦ, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ ποῦ τὸν φέρει τὸ βῆμά του. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν γειτόνά του.

— Δὲν θὰ ἦναι τότε κακοί, ἐπέκλειτο αὐτὸ ποῦ μ' ἔκαμαν ἦτο ἀνόητος φοβερισμός. Δὲν ἠμποροῦν νὰ μὴ δώσουν ὀλίγην σοῦπαν εἰς τὸν Δράκον μου.

Δ'.

Ἡ ἀπόφασις.

Ὁ Μαυρίκιος ἐπανήρχετο λοιπὸν εἰς τὸν ξένον οἶκον, ἀλλὰ βραδέως καὶ μετὰ δυσπιστίας. Ἐλθὼν εἰς πλατεῖαν τινα, ἐνθα ἐβρίσκετο ἡ οἰκία τοῦ γείτονος, ἔφερε τὰ βλέμματα του εἰς τὴν αὐλὴν διὰ μέσου τῶν κλάδων, καὶ εἶδε καθαρῶς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐκράτει τὸ σπλον του καὶ ἐβρίσκετο ὅτι κατεγίνετο νὰ τὸ γεμίσῃ. Τὸ παιδίον ἐσταμάτησε φρικιάσαν, καὶ κρατοῦν τὸν Δράκοντα ἀπὸ τοῦ σκυτίου περιδεραίου, ἤρχισε νὰ φύγῃ μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις του, ἀποφασίσας νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Χριστῖνου.

Ἐν τούτοις ποῦ νὰ ὑπάγῃ, διὰ νὰ ἦναι ἐκεῖς κινδύνου; ἐσκέρθη πρὸς στιγμὴν νὰ κατοφύγῃ εἰς

τὴν οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, καὶ ἤθελε τὸ κάμει, ἀνδρὶ δὲν ἐσκέπτετο ὅτι οὗτος ἦτον νέος τις, ἐλθὼν πρὸ μικροῦ εἰς τὸ χωρίον, ὅστις εἶχεν ἀνέγκην προστατῶν εἰς τὴν κοινότητα, καὶ ὅστις δὲν ἠδύνατο, μὴ ὅλην τὴν καλλίστην θέλησιν, νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ κατὰ τοῦ τυράννου, τοῦ ὑπὸ πάντων φοβουμένου.

Ὁ Μαυρίκιος εἶχε φθάσει διὰ τινος καμπῆς, ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, καὶ ἐσκέπτετο εἰς τί τι ἐπρεπε νὰ πράξῃ. Ὁ Δράκων τὸν ἤρῳα διὰ τοῦ βλέμματός καὶ ἐφάνετο νὰ τὸν λέγῃ. Τί θὰ κάμωμεν ἐνταῦθα; Αἰφνης ἡ ὁδὸς αὐτῇ, δι' ἣς εἶχεν ἰδιῶτὴν κύριόν τοῦ ἀπομακρυνόμενον, τῷ ἀνεπόλισεν εὐχριστῶν τινα ἀνάμνησιν. Ἀφῆκε δὲ στεναγμὸν, ἐσκήρτησε καὶ ἠτέλησε νὰ σύρῃ τὸν Μαυρίκιον, λέγων κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἐλθε νὰ τὸν ζητήσωμεν! Τὸ παιδίον ἐνόησεν ἐντελῶς τί ἤθελεν ὁ Δράκων.

— Ἄ! εἶπε μετὰ θλψίως, ἐὰν εἶχεν ἀναχωρήσει, χθὲς μόνον θὰ εἴη καλούμενον ἀδυστάχως. Σὺ θὰ τὸν ἐπισκευρίσκεις ἀπὸ τῆς ἰχνης τοῦ καὶ θὰ ἤμεθα μετ' ὀλίγον ἡνωμένοι πάλιν. Ἀλλ' ἤδη πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἀνεχώρησε· πτωχὲ φίλε μου, ἐν τάχει θὰ εὗρεθῇς εἰς ἀμνηχανίαν.

Σκεπτόμενος οὕτως, ἐκράτει τὴν ζέσιν τοῦ συντροφίου του, ἐστρεφεν ἐνῶστε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ χωρίον, καὶ πάντοτε ἀναπολῶν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποτροπαίου υἱοῦ. Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, ὅτι, ῥίψας τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἡ καρδία του τὸ ὑπηγόρευεν, εἶδεν, ἐν τῇ διεκθύνσει ταύτῃ, ἀσπέραι δ' αἶτοντα.

Εἶχεν ἀκούσει νὰ λέγωσιν ὅτι πᾶσα εὐχὴ, γινόμενη καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιπτε τὸ οὐράνιον ἐκείνο σῶμα, ἐπληροῦται καθ' ὅλοκληρίαν· εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστα-

σιν, καὶ αἰετῇ τὸν πατέρα τοῦ πλησίον του, ἤθελε γελᾶσαι διὰ μίαν τὸσον ἀνόητον ἰδέαν. Ἀλλ' ἡ θλίψις, ἡ ἀντυχία, ἡ μόνωσις τὸν ἔκαμαν νὰ τὸ πιστεύσῃ.

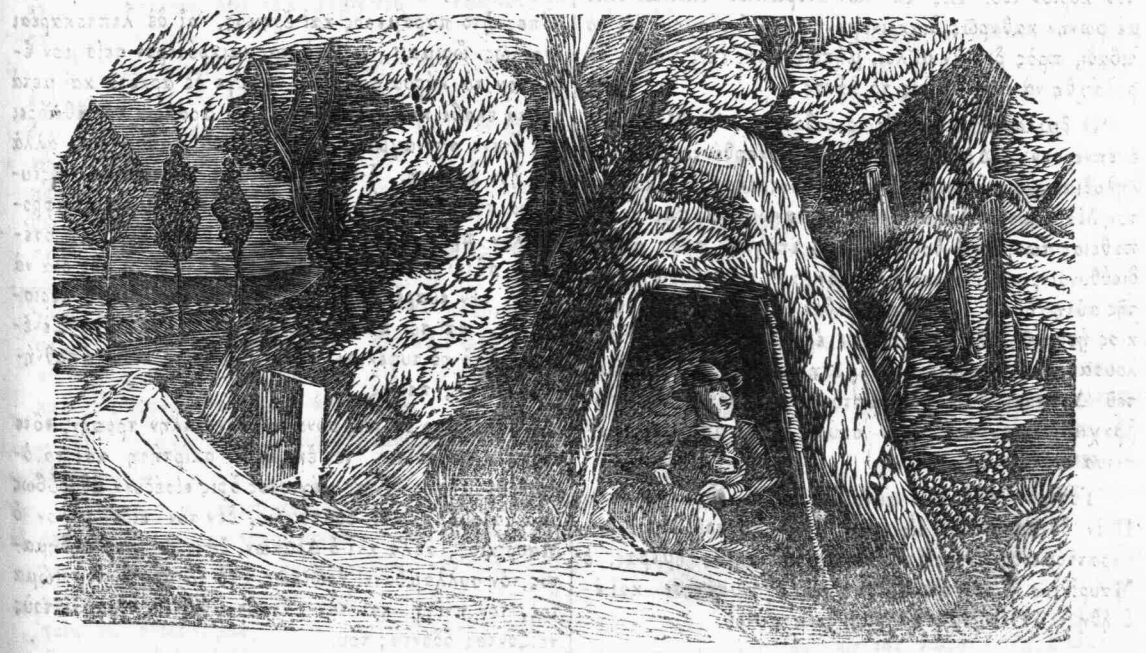
— Θεέ μου, δός μοι τὸν πατέρα μου! ἀνέκραξεν ἐν ὧ ἐσύρατο ὁ φωτεινὸς ὄλκος· καὶ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πλέον, χύνεται ὅπισθεν τοῦ χαίροντος κυνὸς του. Ἡ ἀνόητος ἀπόφασις ἐγένετο. Ὁ Μαυρίκιος ἐφευγε τὸν βάρβαρον προστάτην του, καὶ ἐζήτει τὸν πατέρα του· ἀνευ συμβόλου καὶ ὁδοῦ, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐξέλθῃ τῆς Γαλλίας, αὐτὸς ὅστις δὲν εἶχεν οὐδέποτε ἐξέλθῃ τοῦ χωρίου του.

Ἐνὸς διαρκείᾳ τὸ λυκώρι, θὰ διαύστη θορραλέως καὶ μετὰ ζήσεως, ἡ προσεναὶ ἡ πρώτη ἐλπίς. Ὁ οὐρανὸς εἶχεν ὁμιλήσει καὶ δὲν τὸν ἤτατα. Τί δικαιοτέρον καὶ σοφώτερον παρὰ τὸ νὰ σώτῃ τοιοῦτον φίλον, εἰς ὃ Δράκων; Ὁ πατήρ του ἤθελε ἀφεύχτως τὸν ἐπιδοκιμασε. Τὸ ταξιδεῖον μάλιστα παρίστατο εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ παιδίου ὡς ἐκδρομὴ ἐν ἐξίχῃ. Πόσα πράγματα ἐμελλε νὰ ἴδῃ! Δὲν ἦτο δυσταρεστηνέως ἐνδομύχως, ὅτι ὁ κακώτερος γαίτων ὑπῆρξεν ὁ αἷσιος τῆς φυγῆς του. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ οὐχὲν ἐγένετο σκοτεινοίερν, καὶ αἱ ἰδέαι τοῦ Μαυρικίου ἐλάβον μορφὰς διαφόρους.

Τέλος, εἰσελθὼν εἰς τι δάσος, ὁ μικρὸς περιηγητὴς παρεδόθη εἰς θλιβερωτάτας ἰδέας.

Δ'. Τὸ πρῶτον κατοίκημα.

Ἰσως ἤθελεν ἀπανελθεῖ ὅθεν ἀνεχώρησεν, ἀνδρὶ δὲν εἶχε τοιοῦτον προχωρήσει καὶ ἀνδρὶ δὲν εἶχε διέλθει ἐκτεταμένως ἐρημίας. Ἀρ' ἐτέρου νὰ μείνῃ εἰς τὸ

δάσος, τῷ ἐφαινότο κινδυνῶδες· παρατηρήσας λοιπὸν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ καλυβήν τινα ἐξ ἐκείνων, τὰς δὲ ποίας οἱ χωρικοὶ κατασκευάζουσι διὰ νὰ στεγασθῶσιν ἐνίστε, κατέλυε τὴν ἐσπέρην ἐν αὐτῇ. Ὁ Δράκων κατεκλιθὲν πλησίον τοῦ κυρίου του, ὅστις μετὰ χαρᾶς τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ ἐπροφυλάττετο διὰ τοῦ σώματός του.

Ἐξασφαλισθεὶς λοιπὸν οὕτω, φόβον πλέον δὲν εἶχεν, ἀλλ' ἐπῆλθεν ἐν τάχει ἡ ὄρεξις, διότι, φεῦ! τὸ ἐν κακὸν δὲν μᾶ· ἀφίνει, εἰμὴ διὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς ἕτερον. Ὁ Μαυρίκιος ἐνθυμήθη ὅτι ἔκαμε τὴν μελαγχολικὴν ταύτην σκέψιν ἡ ἰθαδέλφη του, καὶ αὐτὸς δὲ τὴν ἐπανέλαβεν ἤδη, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄλλο τι διὰ τὸ δεῖνόν του. Ὁ Δράκων ἐφιλοσόφει ἀναμφιβόλως ἐπίσῃ· θλιβερώς, καὶ ἐφαινότο μᾶλλον τοῦτο ἔτοιμος νὰ κοιμηθῇ, ὅτε ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ἀποτόμως καὶ ἤρχισε νὰ γρύζῃ.

Ὁ Μαυρίκιος ὑποπιπτὸν συμβεβηκός τι, καὶ φοβούμενος μήπως ἀνακαλυφθῇ ἕνεκα τοῦ κυνός του, τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα μετὰ ζωηρότητος, καὶ δι' ἐνὸς κτύπου ἐπὶ τοῦ ὤμου τῷ ἐπέβαλε σιωπὴν.

Ἀνθρωποὶ τινες ἤρχοντο ἀπὸ τὸ μέρος, ἐνθα εἶχεν ἔλθει αὐτός· ὠμίλουν συγκεχυμένως. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔφερε δίλειτρον καὶ διεύθυνε τὸ φῶς ἐνθεν κακειθεν, καθὼς κάμνη τίς, διακζητῇ τι. Ὁ Μαυρίκιος ἐνόησεν ὅτι αὐτὸν ἐζήτουν. Εἶδε μετ' ὀλίγον εἰς παντήκοι-τα βημάτων ἀπόστασιν, τὸν τρομερὸν Χριστιανὸν ἐν μέσῳ τῆς ὁμάδος. Θεέ μου! ἔφριεν εἰσέτι τὸ τυρέκιόν του! καὶ αἱ χειρονομίαι του δὲν ἀνῆγγειλον σκοποὺς εἰρηνικούς· ἐκ τῶν ἀνάρθρωτων φωνῶν του ἐνόησεν ὁ παῖς ὅτι ἤθελε νὰ φονεύτῃ τὸν σκύλόν του καὶ ἐπρόφερε ἀπειλὰς κατὰ τοῦ ἰδίου· ἐμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀνάνδρος ἐν τῷ καταφυγίῳ του καὶ ὁ κύων ἐμειμήθη τὸν κύριόν του. Εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων εἶπε μετὰ φωνῇ καθαρῇ· διακρινομένην· — ὑπάρχουν εἰς τὸ λιβάδι, πρὸς δεξιὰν μύλοι, μήπως εἶναι ἐκεῖ; διότι ἐφύλαχθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος.

Ὁ ἐμιλος ἔστρεψεν εἰς τὸ λιβάδιον. Ὁ Μαυρίκιος ἀνέπνευσεν· ὁ Δράκων ἐσώθη. Ἐπισκεφθέντες δὲ ἀλληλοδιαδόχως ἅπαντας τοὺς μύλους, ἔκραζον, ἐκάλουν τὸν Μαυρίκιον. Τέλος βλέποντες ἀνωφελεῖς τὰς προσπαθείας των, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐπέγαν πρὸς ἄλληλιν διεύθυνσιν, νομίζοντες περιττὸν νὰ ἐπιστρέψωσι διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ὅταν δὲ ἐπῆλθεν ἡ σιωπὴ, ὁ Μαυρίκιος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐλαφρυνθεῖσαν καὶ πάλιν αὐτὸς μετ' ὀλιγωτέρας ταχύτητος, ἤρπασε τὸ στόμα τοῦ Δράκοντος, καὶ συμπύσσων αὐτὸν ἐντὸς τῶν βραχιόνων του καλὲ μου σκύλε, εἶπεν, σήμερον σ' ἐσώσα δις τὴν ζωὴν!

Ὑστερον ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἡ ὄρεξις εἶχε κοπάσει. Πρὶν δὲ παραδοθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορρέως, παρατιτόμενος εἰσέτι ἀπὸ τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, ὁ Μαυρίκιος ἤνωσε τὰς χεῖράς του, ἐγονυπέτησε καὶ ἐδήθη τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ πρόγευμα.

Ὁ Μαυρίκιος ἠγέρθη ἅμα τῇ τοῦ ἡλίου ἀνατολῇ. Ὁ καιρὸς ἦτο ὥραιος. Ἡ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς καλύβης του κειμένη χλόη, ἐστολίζετο μετὰ ψεκᾶδας δρόσου, ἀντανεκλώσας τὰ χρώματα τῆς ἔριδος. Εὐχαριστηθεὶς διὰ τὴν ὥραιότητα τῆς πρωίας, ἠλόγησε τὸν Πλάστην, τὸν διαφυλάξαντα αὐτόν. Ἐθεώρησεν ἀκολούθως ἀπὸ τὸ παρὰθυρον καὶ ἐνέπνευσε τὴν εὐωδίαν τοῦ πρωϊνοῦ ἀέρος· ἀλλ' οὕτε ἡ ὥραιότης τῆς θεάς, οὐδ' ἡ εὐωδία τοῦ ἀέρος τὸν ἐμπόδισαν ἀπὸ τοῦ νὰ λησμονήσῃ τὴν πείνάν του.

Μόλις ἐξῆλθε τῆς καλύβης του, ἔφριψεν ἀπανταχοῦ τοὺς ὀρθακμούς του. Μηλέαι παρὰ τὴν ὁδὸν πεφυτευμένοι, ἐφαίνοντο προσκαλοῦσθαι αὐτόν, καὶ εἰ βραχίονές των κλίνοντες ὑπὸ τοῦ βάρους ἐστολίζοντο μετὰ τὰ ὥραιότερα μῆλα εἰς οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ. «Plutôt j'enner que voler» Καλλίτερον νὰ μείνω ἢστις παρὰ νὰ γίνω κλέπτης» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐνθυμούμενος παροιμίαν τινὰ τοῦ πατρὸς του. Ἦθελε δὲ πιστεύειν ὅτι καθίσταται ἀνάξιος νὰ τὸν ἐπανιδή, ἐὰν ἐσυγχώρῃ εἰς ἑαυτὸν νὰ σριτερίζεται τὰ ξένα, καθ' ὃν καιρὸν ἐπήγαινε νὰ ζητήτῃ, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, τὸν ἀγαθὸν τοῦτον πατέρα.

Μία ἰδέα ἦλθεν ἐπικουρος καὶ οὐκ ὀλίγον συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ πειρασμοῦ. Τὸ δάσος ἦτο πλησίον· ἐκεῖ θὰ ὑπῆρχον βέβαια ὀπωραὶ τινες ἄγριας διὰ νὰ συλλέξῃ. «Τοῦτο, εἶπε, δὲν θὰ μὲ πειράξῃ νὰ τὸ κάμω, μοὶ εἶναι συγχωρημένον νὰ πάρω τὸ μεριδίόν μου ἀπὸ τὰ πτηνὰ, καὶ τὰ ἄλλα ζῶα.»

Ἐπῆγε λοιπὸν, ἡ μᾶλλον ἔστρεψεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, ἐνθα εὗρε λεπτοκάρυα ἐν ἀφθονίᾳ. Ὁ τόπος ἦτο παράμερος καὶ ἔρημος, αἱ δὲ λεπτοκαρέαι ἐντελῶς ὠριμαί· μετὰ παραμικρότερον σείσιμον ἐπιπτον τὰ κάρυα σωρηθῶν· ἔφαγε δὲ ἀρκετὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἔλαβε καὶ προμήθειαν. Ὁ Δράκων τὸν ἐθεώρει καὶ ἄριστε στεναγμαῖς δηλοῦντας τὸ πάθος του, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη, ὁ κύριός του καὶ χωρὶς αὐτῶν ἤξευρε νὰ συμποῇ. Ὁ Δράκων ἔφριψε βλέμμα περιφρονητικὸν πρὸς τὰ λεπτοκάρυα, ἵνα ὁ κύριος προσέφερν αὐτῷ καθαραισμένα. Ἐραγέ τινα ἦ ὡς διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν εὐαρίσκειάν του, ἀλλὰ δὲν ἐδουήθη περισσότερον, καὶ τὸ παιδίον εἶπε μετὰ θλίψεως «Σὲ ἐσώσα ἀπὸ τὸ τυρέκιον, μόνον διὰ νὰ σὲ εἶδω ἀποθνήσκοντα τῆς πείνης;»

Ἐστρέφετο δὲ νὰ συνάξῃ τὴν ἄλλην τροφήν, ὅτε αἰφνιδίᾳ ἐμφάνισεν τὸν ἕκαμε νὰ σκιρτήσῃ καὶ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Ἐνας μέγιστος ὄρις εἰσέδυσεν ἀθροῦδως ὑπὸ τὰ φύλλα, καὶ δυστυχῶς, δὲν τὸν εἶδε μόνον ὁ Μαυρίκιος, ἀλλὰ καὶ ὁ Δράκων, ὅστις δι' ἐνὸς πηδήματος, τὸν συλλαμβάνει ἡρωϊκῶς ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ σώματος, τὸν πνίγῃ καὶ τὸν καταβροχθίζει· ἔθραυσε τοὺς τρίζοντας ὁδόντας του.

Συνελθὼν ὁ Μαυρίκιος ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἦν ἐπ' ἐπὶ προξένησεν εἰς αὐτόν ἡ τραγωδία αὕτη, ὁ Μαυρίκιος

ἔρχετο πάλιν νὰ συλλέγῃ, μέχρις αὖ ἐπλήρωσε τὸν κόλπον του, τὸ μανδύλιόν του, τὸ σκιαδίων του, λυπούμενος ὅτι δὲν εἶχε ἄλλο μέρος νὰ προμηθευθῇ πλείοτερα.

Ζ.

Φόβου.

Τέλος ἤρχησε νὰ ὁδοιπορῇ καὶ διήλθεν εὐρύχωρον δάσος. Μετὰ τινος ὥρας ἐνόμισεν ὅτι ἦτον ἐκτός κινδύνου, καὶ ἠσύχαζε διὰ τὴν τύχην τοῦ Δράκοντος, λαλῶν μόνος του· ἔκαμα καλά νὰ ἐκτεθῶ οὕτω διὰ τὸν σκύλόν μου; Ἐὰν ὁ πατήρ μου ἤξευρε τοῦτο, πόσον θὰ ἦτον ἀήσυχος! Αἱ θλιβεραὶ αὐταὶ σκέψεις ἐτάραττον τοσοῦτον τὸν Μαυρίκιον, ὥστε τὸν ἔκομαν νὰ βραδύνῃ τὴν ὁδόν του· ἐνιοτε μάλιστα ἐσταμάτα, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ παλινδρομήσῃ. «Ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτοῦ! νὰ ὑπάγω ἐντεῦθεν, ἐνῶ εἶναι ἐκεῖ πέραν! νὰ παραδοθῶ εἰς τὸν κακώροπον Χριστῖνον, καὶ νὰ τὸν ἀκούω ἀκόμη ἐβρίζοντα τὸν πατέρα μου!

Ὁ Μαυρίκιος ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος, ἔκαμνε τὰς σκέψεις ταύτας, ἐξακολουθῶν νὰ ὁδοιπορῇ ἀκαταπαύστως· μετ' ὀλίγον ὁμως ἤρχισε νὰ σπεύδῃ διὰ κατ' ἐκείνην ὁδόν· ἤρχισεν νὰ τὸν ἐλέγχῃ, ψιθυρίζουσα ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας του· «Στάσου! στάσου! ἔκαμες κακόν!»

Ἐνόησεν ὅτι, μολοντί ὑπὸ ἀξιεπαίνου αἰσθήματος ἐκινεῖτο συμπαθείας πρὸς ἕνα δυστυχὲς ζῶον, ἐνόησε, λέγομεν, ὅτι ὑπῆρξεν ἐνοχος διὰ τὴν παρακοὴν καὶ θρασύτητά του, καὶ ὅτι ὤρριλε νὰ ὑποφέρει τὰ πάντα, καὶ αὐτὸν τοῦ σκύλου τὸν θάνατον, πλην οὐχὶ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ χωρίον, εἰς ὃ ὁ πατήρ του τὸν εἶχεν ἀφήσει καὶ ἐρρῶνει ὅτι ὑπῆρξεν ἀκόμη. Ὁ Μαυρίκιος διέκρινε τὸ υποκειρυνμένον κακὸν ὑπὸ ῥαϊάν ἐπιφάνειαν, καὶ τὸ σφάλμα του τῷ ἐφαίνετο σαφές· ὥς ἡ ἡμέρα.

Ἐπῆρξεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο πηγὴ τις, εὐρισκομένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ. Τὸ παιδίον ἐκάθησε πλησίον διὰ νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ πρακτέου. «Καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ συμβιβάσω ὅλα, εἶπε τέλος καθ' ἑαυτὸν ὁ παῖς, καὶ τὸν Δράκον μου νὰ σώσω καὶ ἐγὼ νὰ μὴ παραβῶ τὸ καθήκον; Ὁ Δράκος εἶναι καλὸς καὶ ὠραίος σκύλος· εἶναι νέος καὶ δύναται νὰ συνηθίσῃ εἰς νέον κύριον. Θὰ ὑπάγω νὰ τοῦ εὕρω κανένα εἰς τὰ περὶ χώρα ἐδῶ. Κανίνας ἀγρονόμος θὰ τὸν πάρῃ εὐχαρίστως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Θὰ ἐπιστρέψω μόνος εἰς τὸν Χριστῖνον, θέλω τιθεῖν εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ θὰ ὑποφέρω τὰ πάντα ἀπ' αὐτόν.

Ἡ ἀπόφασίς αὕτη ἔκαμε τὸν Μαυρίκιον νὰ διασκεδάσῃ πολὺ.

Ὅταν τις πράττῃ καλῶς, ἀνταμείβεται πάραυτα. Δὲν βλέπομεν μὲν τὸν δίδοντα, ἀλλὰ βεβαίως ὑπάρχει περίεξ ὁμῶν πού, διότι τουλάχιστον μᾶς κάμνει νὰ δοκιμάζωμεν ψυχικὴν τινα εὐχαρίστησιν. Ἐνῶ τοιαῦτα διελογίζετο, ὁ Δράκων τῷ ἔκαμνε μυρίας θωπείας, διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ. «Μετ' ὀλίγον θέ-

TOM. Ε'. (Φυλλάδιον 109)

λεις μὲ λησμονήσῃ, τῷ ἔλεγε μετὰ γλυκότητος ὁ θλιβερός Μαυρίκιος· τοῦτο εἶναι πρὸς ὄφελός σου καὶ ἐμεῦ. Τίς ἤξευρε ποῦ ἦλεον μᾶ; φέρεται τὰ συμβάντα ταῦτα; Ἐλθέ πτωχέ μου Δράκων· ἔλθε νὰ ζητήσωμεν νέον κύριόν σου· πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. «Ὅλα ταῦτα ἐλέγοντο διὰ διπλάσιων θωπειῶν ὁ προσωρατικός Δράκων ἦτο πάντοτε εὐθυμὸς καὶ ἀστείρευτο μὲ τὸν πανέρημον φίλον του.

Η'.

Νέοι τρόμοι.

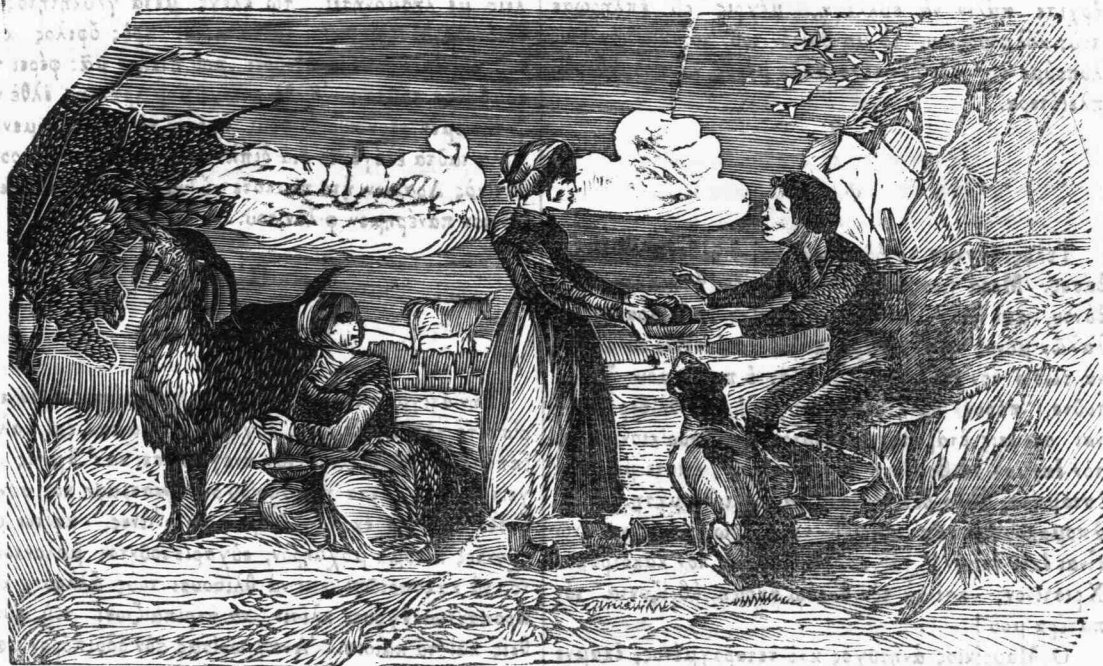
Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶδαν ἐκ τοῦ μέρους ἔθα εὐρίσκατο τὸ γωρίον των, ἐρχόμενον νεανίαν ἐπὶ καλοῦ ἵππου. Ὁ Μαυρίκιος τὸν ἀνεγνώρισε κατ' ἀρχὰς ὡς γείτονά του, μετὰ τοῦ ὁποίου συναναστάρη καὶ συνέζησεν. Ἦτον ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες, καίτοι μὴ ἔχοντες πνεῦμα μοχθηρὸν, εὐχαριστοῦνται μολοντοῦτο νὰ κακοποιῶσι, καὶ νὰ θλίβουσι τοὺς ἄλλους, καὶ προπαντὸν ἔχουσι κλίσιν νὰ περιπαίζωσι τοὺς εὐήθεις καὶ τὰ παιδιά. Ἀναγνωρίσας τὸν ὁδοιπόρον μας, ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— «Α! σὲ ἐπαναβλέπω λοιπὸν, πτωχέ μου Μαυρίκιε! Ποῦ πηγαίνεις;

— Τὸ βλέπεις; ὅπου μ' εὐγάλει ἡ τύχη μου.

— Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ προχωρήσῃς περισσότερον. Ἀπόψε ἔστειλαν τὰ χαρακτηριστικὰ σου εἰς τὴν πόλιν, ζητεῦντες νὰ σὲ συλλάβουν εἰς χωροφύλακας μετὰ οὐ εἰδοποιηθῶσιν. Ἐνῆς φρικτῆς ἀνθρωπος, ὁ Κ. Χριστῖνος εἶναι μανιακὸς ἐναντίον σου. Λέγουσι ἀπὸ μίαν αἰτίαν ἀναφερομένην εἰς τὸν σκύλόν σου ἔφυγες, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ δις. Φυλάξου! ἀκοὺς θέλουν νὰ σὲ φυλακώσωσι! πιθανὸν νὰ σὲ δίδουν ψωμί καὶ νερόν! Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου.

Ταῦτα εἰπὼν διὰ νὰ φοβίσῃ τὸν Μαυρίκιον, ὁ νεανίας, ὅστις μόλις ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν ὄρμητικὸν ἵππον του, ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν ποιῶν ἐπὶ εἰς τὸν φυγάδα χειρονομίας ἐκρηκτικὰς διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ προσφύλατται. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη συνάντησις ἐτάραξεν ἐκ νέου τὸν δυστυχὲς παῖδα. Νὰ συλληφθῇ ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας! νὰ φυλακισθῇ! καὶ τίς ἤξευρε τί ἄλλο τὸν ἐπερίμενε! καὶ τοῦτο ἦτο πρόξενον ἀδημονίας εἰς τὸν μικρὸν ὁδοιπόρον μας. Ὅθεν ἤρχισε νὰ φεύγῃ διὰ μέσου τῆς πεδιάδος ὥς νὰ τὸν ἐδίωκον ὅλα τὰ τᾶγματα τῆς χωροφυλακῆς. Μόλις ἐτόλμα νὰ κυττάξῃ σιγαιμῶς ὀπισθέν του διὰ νὰ εἴῃ μήπως τις τὸν ἐδίωκεν. Ἐζήτησε τοὺς σκεπατοὺς τόπους, εἰσέδυνε ὀπισθεν τῶν αἰμασιῶν, διασκελίζων τοὺς τάρρους, διεισδύνων τὰ ὑλοτομεία, φρίττων καὶ εἰς τὸν θόρυβον, δὲν ἐπροξέειν αὐτὸς οὐτός πρὸς ἐκεῖνα. Παρατηρήσας δὲ ἐν τῷ μέσῳ καναβῶνός τινας, ἕνα μαγετικόν, ἀλλοκότως ἐνδεδυμένον μὲ παλαιὸν ἐνδυμα στρατιωτικόν, φθάρὲν ὑπὸ τὴν ἐπιβροίαν ἀφρικανικοῦ ἡλίου, ὅστις ἔκαμε τὸ τελευταῖόν του ταξίδιον εἰς τὰς χώρας τῆς Βουργηνίας

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΙΔΩΝ.

ὁ Μαυρίκιος ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήτῃ, διότι ἐπίστευσεν ὅτι ἦτο χωροφύλαξ παραφυλάττων. Ὁ Δράκων ἔτρεχεν ἐξ ἴσου ὑλακτῶν· τὸ πιστὸν ζῶον βλέπων τὴν ταραχὴν τοῦ κυρίου του, ἐνόμιζεν ὅτι ἐπαπειλεῖται ὑπὸ μεγάλου κινδύνου.

Θ.

Τὰ ἀγαθὰ κοράσια.

Πολλάκις οἱ αἰσθανόμενοι τρόμον, προξενοῦν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὸ αὐτό. Ὁ Μαυρίκιος ἐν τῷ ἀτάκτῳ δρόμῳ του, διήλθε πολλὰ πλησίον παιδιᾶδος ἐν ᾗ δύο κοράσια ἐφύλαττον ἀγελάδας. Ἡ μικροτέρα τῶν χωρικῶν, ἐκπλαγεῖσα ὑπὸ τῶν ξηρῶν ὑλακῶν καὶ τῆς αἰνιδίου ἐμφανίσεως τοῦ Δράκοντος, ἔφυγε τετραραγμένη καὶ ὀφνούσα μεγάλας κραυγὰς. Πάραυτα ἡ ἀγέλη ἀνισταμένη αἱ ἀγελάδες ἐξηντριοῦντο, ἐμυκῶντο, ἐπήδων, ἐριουργοὶ πανταχόθεν. Ὁ Μαυρίκιος, ἀληθῶς τρομάξας τότε διὰ τὸ κακὸν ὅπερ ὁ Δράκων ἤθύναιτο νὰ προξενήσῃ, τὸν ἔκραζε μετ' ὀλης του τῆς δυνάμεως, διὰ ἀγελᾶς τις, θραυστέρα τῶν λοιπῶν, ἐτόλμησε ν' ἀντιπαραταχθῇ εἰς τὸν διαταράκτιν τῆς εἰρήνης αὐτῶν. Ἀγῶν αἰματηρὸς ἤρχισε τότε· δὲν ἰδίασατο νὰ ῥθῇ μετὰ τῶν μαχομένων, καίτοι κινδυνεύει νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τὰ κέρατα τῆς ἀγελᾶδος. Χάρις εἰς τὴν θερράλειαν ταύτην μεσολάβησιν, ὁ τρόμος ὑπῆρξε βραχύς ὅσον καὶ ζωῆς. Τὸ κοράσιον ἐπαύει νὰ φεύγῃ, ἐπανελθὼν εἰς τὴν προτέραν θέσιν του διὰ τῆς παρακλήσεως τοῦ Μαυρικίου, θεωπεύοντος τὸν Δράκοντα, ὅστις τοῦ ἔλειχε τὰς χεῖρας.

Ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἐκάθησαν πλησίον τῶν

μικρῶν χωρικῶν. Ἦχον ἀνάγκην νὰ ἀνασάωσιν. Ὁ Μαυρίκιος παρτήρησε τότε μόνον διὰ τὴν πύλιν του καὶ τὸ μανδύγιό του ἦσαν κενα, καὶ διὰ εἶχεν ἀπολέσει ὅλα τὰ λεπτοκαρῶν του, ἐκτὸς τῶν ὅσα εἶχεν εἰς τοὺς κόλπους του. Ἐπρόσφιρε δὲ ταῦτα εἰς τὴν μικρὰν κόρην πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ τρόμου, τὸν ὁπεῖτα τῇ ἐπροξένησεν ὁ Δράκων, καὶ ἐξέφρασε τὴν λύπην του, τοῦ διὰ δὲν εἶχε περισσότερα.

Τὸ κοράσιον εἶπε τότε.

— Ἐχομεν γαίωμα, θαλμένα εἰς τὴν χόβολην, θὰ σοῦ φέρω νὰ φάγῃς.

Ἐπειτα ἐξήλασε τινὰ ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ τὰ ἐπαρυσίασεν εἰς τὸν Μαυρίκιον, ὅστις τὰ ἐδέχθη χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι δίδεται.

Καθόσον τὰ ἐκαθάρει, ὁ Δράκων κατέπινε καὶ τὰ μικρότερα ψυχίτι, καὶ τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ τρώγῃ μετὰ τοσαύτης ὀρεξείας, ὥστε τὰ κοράσια τὸ παρτήρησαν.

— Παινᾶτε καλὰ καὶ οἱ δύο! ἀνεφώνησαν.

— Μὴ ἐκπλήττεσθι· ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἐργαζάμαι μὲ τὰ λεπτοκαρῶν μόνον· αὐτὸς ἔφαγεν εἰς φρεῖδι.

— Φεῖδι! εἶπε μετὰ φρίκης τὸ κοράσιον.

— Μὲ λεπτοκαρῶν! ἐπανελάβην ἡ μεγαλειτέρα ἐνούουσα τὰς χεῖρας τῆς καὶ, χωρὶς ν' ἀκούσῃ περισσότερον, ἔτρεξε καὶ ἔλαβεν ἀρκιτὰ μέγαλον κύβαν ἐκ κασιτέρου, ἐντὸς κανίστρου κεχυμένου ὑπὸ τὴν πλησίον παρατιννομένην αἰματιάν· ἐκάλεσε δὲ τὴν ἀδελφὴν καὶ ἤρχισε νὰ ἀμείλῃ.

Ὁ Μαυρίκιος, βλέπων αὐτὴν, γονατίσασα, ἔτρεξε καὶ τὴν ἐμποδίσθη λέγων.

— Τί θὰ εἶπῃς, πειτῆρας;

— 'Ο πατήρ μας δὲν ὑπάρχει πλέον μαζί μας, εἶπε τὸ κοράσιον ἐνγείρον τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν Μαυρίκιον· ἀλλ' ὁ θεὸς μᾶς ἄρξε μίαν ἀγαθὴν μητέρα· μὴ σὲ μέλει τίποτε δι' ἐμέ. Αὕτη μᾶς ἄρνει διὰ χρῆσίν μας τὸ γάλα τῆς αἰγὸς ταύτης, καὶ μᾶς παραγγέλλει νὰ τὸ συμμιζήμεθα μετ' ἐκείνων, ποὺ πεινοῦν καὶ δειψοῦν, καθῶς· καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ τὸ κάμνει. Βάλε εἰς τὸ γάλα τοῦτο τὰ γαϊόμελα, ποὺ σοὺ ἡτοίμασεν ἡ ἀδελφή μου, ὁμοιοῦρον τὰ δύο μαζί.

Αἱ μικραὶ ποιμενίδες ἐξηκολούθουν νὰ φλυαρῶσιν, ἐνῶ ὁ πειναλὸς Μαυρίκιος, χωρὶς νὰ διέξῃ ὅτι βιάζεται πλεϊότερον, μιγνύων τὸ ξηρὸν εἰς τὸ ὑγρὸν, ἔκαμνε ἐν τῶν ἡδονικωτέρων φαγητῶν, ὅσα ἐδοκίμασεν ἐν τῇ ζωῇ του. Αἱ δύο ξενόδοχοί του τὸν ἐθιῶρουν με' ὀφθαλμούς πλήρεις χαρᾶς. 'Οτ' αἱ ἐφερε τὸ κοχλιάριον εἰς τὸ στόμα του, ἔκαμνον νέαν χειρονομίαν εὐαρεσκίας, ἣ ἄριον ἐκρώνησιν συμπαθητικὴν: «Μὲ λεπτοκάρα! τί φαγί!»

'Οἱ ἀνέκρινον τὸν κύαθον, ἠθέλησαν νὰ τῷ τὸν γέμιστον ἐκ νέου· ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεψεν. 'Επειδὴ ὅμως τὰ κοράσια εἶχαν τὸν αὐτὸν πόθον, τοῖς εἶπεν·

— 'Επειδὴ εἴθετε τόσον φιλελήμονες, δώσατε καὶ τοῦ σκύλου μου, ὅ,τι ἐδότε καὶ εἰς ἐμέ. 'Εξ αἰτίας αὐτοῦ τρέχω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, με' προξενεῖ πολλὰς θλίψεις, καὶ ἐν τούτοις τὸν ἀγαπῶ πάντοτε περισσότερον.

Μόλις ἤρχιστε νὰ λέγῃ ὁ Μαυρίκιος τὰς αἰωτέρω λέξεις, καὶ τὸ κοράσιον ἔλαβε πάλιν τὸ καυλὶ, ἐγέμισε με' γάλα καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα μείναντα γεόμελα ἐν τῇ ἐστίᾳ των. 'Ο κύων ἐξίσωθη τῷ κυρῷ του καὶ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ φάγῃ εἰς τὸν κύαθον πολὺ καλὰ, καίτοι ἄνευ κοχλιαρίου.

Οἱ δύο ξένοι, φαγόντες καὶ πίνοντες ὡς εἶδει, ἠρωτήθησαν ὑπὸ τῶν εὐεργετῶν των διὰ τὰ κατ' αὐτοὺς καὶ διατὶ ἔτρεχον τὰς πεδιάδας. 'Ο Μαυρίκιος ἐδηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν του εἰς τὰς ποιμενίδας χωρὶς εὐδόλως νὰ ὑποκριθῇ. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διὰ νὰ εὐπρεστήσῃ ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ μυστικά του, καὶ ἴσως λάβει παρὰ τῆς μεγαλειτέρας συμβουλῆν τινα. Δυστυχῶς, διηγούμενος τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τῆς φυγῆς του, τὴν ἔκαμε νὰ ἐνδιεφερθῇ ζωηρότατα διὰ τὰς βεβήλους του· ἡ-ξυρε πολὺ νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ κακοτρόπου γαίτονος, νὰ τῇ ἐμποίησιν πολὺν φόβον διὰ τοὺς χωροφύλακας, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καθύδνου τὸν δικαστὴν του, ὅστις ἀντὶ νὰ τὸν συμβουλευσῃ ἀνεφώνει·

— Ἄ! θεέ μου! εἶναι φρικῶδες!

— Ἐλα νὰ σὲ κρύψωμεν εἰς τὸ ὑποστατικὸν μας, ἔλεγεν ἡ μικρὰ· θὰ σὲ φυλάττομεν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πατρός σου.

'Ο Μαυρίκιος τὴν εὐχαρίστησε μετὰ γλυκύτητος· ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἀθῶν ταύτην πρότασιν, εἶπεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν, δεικνύων αὐτῇ διὰ τοῦ δακτύλου ἓνα λόφον ὅστις ἀνυψοῦτο εἰς ἀπόστασιν τινα.

— Φαίνεται τὸ Μοντάβλ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω;

— Δὲν ἐπῆγα πώποτε ἐκεῖ ἀπακρίθη αὕτη, καὶ οὐδέποτε ἤκουσα περὶ Μοντάβλ.

'Ο Μαυρίκιος ἠγέρθη ἔλαβε τὴν χεῖρα τῶν δύο ποιμενίδων, τὰς εὐχαρίστησε καὶ πάλιν διὰ τὴν καλὴν φιλοξενίαν των, καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτάς, αἵτινες ἤθελον θάψιν ἀνεχώρησαν. Ἀπειμακρύθη δὲ πολὺ καὶ μὴ ὄλον τοῦτο ἐξηκολούθουν νὰ χαιρετῶνται διὰ χειρονομίων καὶ τῆς φωνῆς.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΓΑΙ-ΛΥΣΑΚ.

— ο —

'Ο Κ. Γαί-Λυσάκ ἐγεννήθη εἰς τὸν Ἅγιον Λεονάρδον εἰς τὴν Ἄνω Οὐδέαν, τὴν 6 Δεκεμβρίου 1777. Δύναται δὲ τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ, ὡς περὶ πάντων σχεδὸν τῶν σοφῶν, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ υἱὸς τῶν ἔργων αὐτοῦ. Ἀπέθανε τὴν 9 Μαΐου 1850, εἰς ἡλικίαν ἐβδομηκοντα δύο ἐτῶν, ἀπολαμβάνων πρὸ ἡμῶν αἰῶνος φήμην Βύρωναϊκὴν.

Ἀνέδειξε δὲ αὐτὸν ὁ Βερβολέτος. Μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστροφήν του, ἐπιφορτισθεὶς νὰ διδάσκῃ τὴν χημείαν εἰς τὸ πολυτεχνικὸν σχολεῖον, ἐζήτησε παρὰ τῆς ἐξουσίας τέσσαρας βοηθοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ χημείου του, καὶ ἐκ τούτων εἰς ἣν ὁ Γαί-Λυσάκ. 'Ο Βερβολέτος συνέλαβεν ἰδέαν τινα εἰς ἣν ἀπέδιδε πολλὰν σημασίαν καὶ περὶ ἧς ἐπερε νὰ βεβαιωθῇ. Ἀπετάθη πρὸς τὸν νέον βοηθὸν του, πρὸς ὃν ἐξέθεσε τὰς γενικὰς θεωρίας του, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρχίσας νὰ σπουδάζῃ τὸ ζήτημα, κατὰ τὸν τρόπον του, δὲν ἤρχητο νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ πείρα ἀντὶ τοῦ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ τολμηρὸν συμπέρασμα τοῦ διδασκάλου, τῷ ἀπέδειξεν ἐντελῶς τὸ λάθος του. Πλείονες μαθηταὶ ἤθελον φοβηθῇ νὰ φανῶσιν ἀπάρεστοι πρὸς τὸν διδασκάλον των, καὶ ὀλίγοι διδάσκαλοι δὲν ἤθελον δυσαρεστηθῇ. Ἀλλ' ὁ Βερβολέτος ἀπεκρίθη εἰς τὸν νέον αὐτοῦ μαθητὴν. «'Ο προορισμός σου, νεανία, εἶναι τὸ νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ἐπιστήμην» ἐνήργησε δὲ ἀμέσως ὡς νὰ ἐξέλθῃ τῆς εἰς τὸ μηχανικὸν ὑπηρεσίας του με' τὴν διατήρησιν τῆς μισθοδοσίας του, ἥτις καὶ τοι μετριωτάτη (800 φράγκα), ἀλλὰ τῷ ἦτο ἀναγκασιότατη, καὶ τὸν παρέλαβεν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ χημεῖον.

Τῷ 1804, ὁ ἐνδοξος χημικὸς Σαπτάλ, γενόμενος ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ὑπουργὸς τῶν Βωτωνικῶν, ἐξῆς ἐννόει τότε τὴν δημοσίαν ἐπιστήμην, ἐβάλε κατὰ νοῦν νὰ ἐκτελέσῃ ἐν δνόματι τῆς Κυβερνήσεως, περιήγησιν ἐπιστημονικὴν νέου εἶδους, περιήγησιν ἀέριον. Οἱ ὁδοί-πόροι, ἐμμελλον νὰ ὑψωθῶσιν ὅσον ἦτο δυνατόν διὰ φυσικῶν μέσων ἀναγκαιῶν πρὸς ἐπιγερῆσιν διαφορῶν πειραματικῶν ἐπὶ τῆς μαγνητικῆς, τῆς ἡλεκτρικῆς καὶ τῆς θερμοκρασίας, τῆς ὑγρασίας καὶ τῆς συστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας κατὰ τὸ ὕψος. 'Οποῖαι καὶ ἂν ὑπῆρξαν οἱ κίνδυνοι τῆς ἐκδρομῆς, οἱ συναγωνιζόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς δὲν ἐφοβήθησαν νὰ σφάλωσιν. Οἱ Κ. Γαί-Λυσάκ καὶ Βότιος ἐξελέγησαν. Ἀναχωρήσαντες δὲ ἐκ τοῦ Τεχνολογικοῦ (conservatoire des arts et metiers)